

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **M. B.**, státní příslušnost Gruzie, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Poštovní schránka 3, Frýdek-Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2012 č.j. KRPT-25164/ČJ-2012-070022, **o prodloužení doby trvání zajištění,**

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27.2.2012 č. j. KRPT-25164/ČJ-2012-070022 žalovaný rozhodl dle § 129 odst.5 zákona č. 326/1999Sb. o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 129 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb. na 60 dnů. Zároveň uvedl, že od okamžiku omezení osobní svobody nesmí překročit v souhrnu 545 dnů. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že dne 2.2.2012 správní orgán vydal rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst.1 zákona č. 326/1999. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba zajištění na 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003). Vzhledem k tomu, že se ve stanovené době zajištění

nepodařilo předání podle právního předpisu Evropského společenství, rozhodl správní orgán o vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu. Namítal, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 2 a § 3, § 68 odst.3 správního řádu a § 129 odst.1 a 5 ZPC, neboť v napadeném rozhodnutí řádně a srozumitelně neodůvodnil prodloužení zajištění a zákonné podmínky pro prodloužení zajištění splněny nebyly. Namítal, že v odůvodnění rozhodnutí tak absentuje úvaha o tom, předání žalobce bude realizovatelné (mj. i z důvodu, že žalobce má na území Francie, nikoliv na území Polska, rodinné příslušníky, kteří zde pobývají na základě oprávnění k pobytu a dále i odůvodnění délky pokračujícího zajištění. Dle názoru žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 4. 2012 uvedl, že se nepodařilo Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení dublinského střediska zajistit v prvotní lhůtě zajištění předání cizince podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení rady ES č. 343/2003 ze dne 18.2.2003), nemůže správní orgán ovlivnit délku trvání dublinského řízení a proto postupoval dle § 129 odst.5 zákona č. 326/1999 Sb., věta druhá, kdy policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Po zhodnocení skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že uvedeným rozhodnutím byl dostatečně odůvodněn závěr pro vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy o 60 dnů. Žalovaný souhlasil, aby ve smyslu ust. § 51 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb. bylo ve věci samé rozhodnuto bez jednání.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2. 2012 č. j. č. j. KRPT-25164/ČJ-2012-070022 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že dne 1.2.2012 v 15.30 hod. hlídka PČR OCP OD a SČ Frýdek-Místek v obci Chotěbuz zastavila předepsaným způsobem autobus Eurolines a provedla pobytovou kontrolu cizince B. M., nar. X, který neměl v cestovním dokladu vízum do schengenského prostoru. V 15.45 hod. byl omezen na osobní svobodě, protože byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Po provedení lustrace bylo zjištěno, že cizinec má zamítnutí vstupu do schengenského prostoru. Dne 1.2.2012 v 18.10 hod. byl cizinec eskortován do PC OO PČR Frýdek-Místek a eskorta ukončena dne 1.2.2012 v 19.00 hod. Žalovaný dne 2.2.2012 do protokolu sepsaného Policií ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort mimo jiné uvedl, že v roce 2009 požádal o azyl v Polsku. Poté odcestoval zpět do Gruzie. Dne 11.10.2011 se svou rodinou požádal o azyl ve Francii v městě Lyonu po návštěvě u lékaře mu při odběru krve zjistili, že je nemocný. Ve Francii jej chytili a sepsali s ním protokol, předali jej do Itálie. Itálii měl opustit do 5 dnů. Cestoval přes Řecko a Turecko do Gruzie. V říjnu 2011 vycestoval opět do Francie. Dne 18.1.2012 jej zajistili v bytě a 19.1.2012 jej letecky deportovali do Polska. Po přeletu do Polska jej na letišti čekali pracovníci emigračního oddělení, kteří jej po sepsání protokolu propustili. Po odchodu z letiště odjel do Varšavy. Tam potkal známé z Gruzie, kteří mu řekli, že měli stejnou nemoc a v Polsku je neléčili. Po 12 dnech si koupil lístek do Francie a odjel. Pak jej kontrolovali v České republice. V ČR nikoho nemá, celou rodinu má ve Francii.

Žalobce je evidován v informačních systémech Polské strany jako občan Gruzie. Dne 21.9.2009 bylo rozhodnuto o odmítnutí udělení mezinárodní ochrany. Toto rozhodnutí bylo dne 31.1.2012 Cizineckým úřadem ve Varšavě zrušeno a bylo zahájeno nové řízení.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort požádal PSG Cieszyn dne 2.2.2012 o převzetí osoby z ČR v rámci Dohody mezi vládami ČR a PR o předávání osob na spol.hranicích, a to občana M. B.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zahájila dne 2.2.2012 správní řízení ve věci žalobce o povinnosti žalobce opustit území České republiky.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2.2.2012 byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky, přičemž doba k opuštění území České republiky byla určena nejpozději do 4.3.2012. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný popsal celý průběh předchozího řízení do doby vydání rozhodnutí.

Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska, Praha dne 7.2.2012 sdělilo žalovanému, že v případě žalobce byl zahájen postup podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Byla podána žádost o přijetí M. B. zpět do Polska.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2.2.2012 byla doba zajištění cizince (žalobce) stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, mimo jiné s odůvodněním, že správní orgán měl snahu cizince předat v rámci zkráceného readmisního řízení, kdy by odpadla nejen komplikovaná administrativní náročnost řízení a rovněž ekonomické zatížení policie by bylo nesrovnatelně nižší. Polská strana však na tuto variantu nepřistoupila a požadovala předání cizince realizovat dle nařízení Evropského společenství č. 343/2003 ze dne

18.2.2003. V řízení správní orgán nemůže odhadnout lhůtu správních úkonů, které souvisí s Dublinským řízením a které sám nemůže ovlivnit. Proto byla lhůta k zajištění cizince stanovena na 30 dnů.

Dle záznamu ze dne 22.2.2012 předání cizince nebylo možno uskutečnit v době zajištění, když Polská republika a Francie vedou jednání, kdo je příslušný k převzetí cizince. Dublinské středisko požádalo správní orgán o prodloužení zajištění cizince v ZZC Bělá Jezová z důvodu prodloužení doby předání cizince do jiného státu.

Podle § 129 odst.1 z.č. 326/1999 Sb. policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle odstavce pátého téhož ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Z provedeného dokazování vyplynulo, že po dobu, po kterou byl žalobce zajištěn se nepodařilo zajistit jeho předání podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, když o tom, který stát je příslušný k převzetí cizince probíhalo jednání a žalovaný tuto skutečnost nemohl nijak ovlivnit. Žalovaný proto rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění po dobu nezbytně nutnou k předání podle mezinárodní smlouvy, správně.

Námítky žalobce, kdy uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a srozumitelně neodůvodnil prodloužení zajištění a zákonné podmínky pro prodloužení zajištění nebyly splněny, považuje soud za nedůvodné. Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, rovněž tato námitka se jeví nedůvodnou.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když prodloužil dobu trvání zajištění nezbytnou k pokračování přípravy předání žalobce na 60 dnů.

Soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., protože neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu porušení hmotného práva a z procesního hlediska žalovaný respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení. Za souhlasu žalovaného rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s.

o věci samé bez jednání, když žalobce ve lhůtě do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhł nařizení ústního jednání .

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13. dubna 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně